

Sam Revell

REJTETT VILÁG

ATHENAEUM

Sam Revell: Rejtett Világ

Sam Revell
Rejtett Világ
(Részlet)

(Részlet)

Athenaeum

© Veres Katalin Mónika, 2009

Kiadta az Athenaeum Kiadó, az 1795-ben alapított
Magyar Könyvkiadók és Könyv-
terjesztők Egyesülésének tagja

Felelős kiadó az Athenaeum Kiadó ügyvezetője
1086 Budapest, Dankó u. 4-8.

Telefon: 235-5020

Fax: 318-4170

athenaeum@lira.hu

Felelős szerkesztő: Király Levente

Műszaki vezető: Rácz Julianna

Borítóterv: Veres Gergely

Tördelés: Alinea Kft.

ISBN 978-963-293-085-5

Készítette: eKönyv Magyarország Kft.

*Volt idő, hogy olvastam
könyveket, és az egyikben
ezt írta valaki: „olyan hely-
re szeretnék eljutni, ahon-
nan nem akarok visszatér-
ni”. Ezt a helyet keresi min-
denki. Én is.*

*(Manuel Vásquez
Montalbán: Déltengerek)*

1. fejezet
A Társaság

Ez nem az én napom! Azok után, hogy a munkahelyemen hibát hibára halmoztam és a főnököm előtt tökéletes hülyét csináltam magamból, továbbá amint kiléptem az ajtón, nyakamba zúdult a jeges áprilisi eső, úgy, mintha dézsából öntenék, azon már meg sem lepődtem, hogy az ablaktörlőm elromlott, aminek köszönhetően majdhogynem vakon vezettem hazáig; de az már végképp nem hiányzott, hogy a kocsikulcsomat is elejtsem, és az utca legmocskosabb tócsájából kelljen kihalásznom szakadó esőben! Ha azt a sötétkék Audit sem sikerült volna leráznom, akkor most végképp úgy érezném magam, mint egy csódtömeg, de korábban keljen fel az, aki Rose Redgrave-et követni akarja! Úgy ismerem Londont, mint a tenyeremet. A szokatlan ítéletidő valószínűleg nem kifejezetten az én bosszantásomra szállta meg a várost, de ha azért csinálta volna, nyert ügye lenne: még csak két perce keresem a kulcsomat, de máris bőrig áztam, az erős szél a lábamhoz csapkodja a hideg, nedves kabátot. Itt állok a kapu előtt, mégis úgy érzem, sosem fogok hazaérni.

Bár mitől is lenne jobb otthon? Az eső legalább nem esik, ez világos, de nincs rosszabb annál, mint amikor egy ilyen nap végén az ember hazatér az üres és hideg lakásba, ahol egyetlen üzenet sem várja, a telefonja néma, a számítógépet is hiába kapcsolja be, egyetlen levél sem érkezett, mintha az egész világ kitagadta volna. Persze a következő napon általában kiderül, hogy a legtöbb barátunk éppen meg akart látogatni, csak pont belázasodott, az egész kerületben nem volt aznap térerő, az internet-szolgáltatók világválsága miatt pedig egyáltalán nem lehetett levelezni, de nagyon nehéz erre gondolni akkor, amikor éppen minden összeesküdött ellenünk. Be kell látnom, hogy az ilyen hazatérésnél még ez a pisztolycső is jobb, ami keményen fúródik az oldalamba.

A rám szegeződő pisztollyal összevetve a tócsa zavaros vizében rejtőző kocsikulcs elhanyagolható problémának tűnik, nem keresgélem hát tovább, inkább felegyenesedem, hogy szemügyre vehessem a fegyver másik végén álló férfit. Ismerős. Láttam a napokban többször is, egyszer a metrón, máskor pedig az édességbolt előtt.

- Tudom, hogy ki maga. Mit akar?

Válasz helyett az utca túloldalán parkoló sötétkék Audi felé int a fejével, előzékenyen oda is kísér a hátsó ajtóhoz, közben a pisztolycső egy milliméterre sem távolodik el az oldalamtól. A szélvédő üvegében tükröződik a kocsi felé közeledő két alak: az enyém és a ballonkabátos férfié. Tipikus testőr, fizikai erőfölénye kétségtelen, különösebben összetett gondolkodásra nem képes, de nem is ez a dolga, ami viszont a dolga, azt jól érti: emberi lények gondolkodás- és érzelemmentes rongálása változatos eszközökkel, természetesen utasítás szerint. Bő kabátja eltakarja a jobb kezében tartott fegyvert, bal karjával átöleli a derekamat, szorosan és a legkevésbé sem gyöngéden; arca mintha kőből lenne faragva, meg sem rándul, amikor mintegy véletlenül teljes súlyommal a lábára lépek – bár az én teljes súlyom legfeljebb a fele lehet az övének –, válaszképpen csak a bal keze nyomódik olyan mélyre a bordáim alá, hogy elakad a lélegzetem, végül olyan durván gyömszöl be a hátsó ajtón, hogy beverem a fejem.

Hogyan lehetséges, hogy egy ilyen nagyváros utcáján fényes nappal elraboljanak valakit? Miért nem jár erre senki? Csaknem öt éve lakom itt, de ez az utca még sosem volt ilyen néptelen! Talán csak az ilyen szélviharok idején. Ilyenkor rendszerint a lakásom alatti teázóba menekülnek a járókelők, ahol az egész utcafront csupa üveg, belátni az egész utcát; az egész itt történik, a szemük előtt! Csakhogy a teázó kong az ürességtől, még Alex, a pultos sincs a helyén, pedig ő már egy fél mozdulatomból megértene, hogy bajban vagyok.

Úgy tűnik, csak magamra számíthatok. Nincs gyakorlatom az ilyen helyzetek kezelésében, és erre talán kicsivel korábban kellett volna gondolnom, mondjuk, még azelőtt, hogy belekeveredtem volna ebbe az ügybe. Mit csinálnának ilyen helyzetben azok, akik nem csak képzelik magukról, hogy szuperhősök? Mondjuk, James Bond? Például fecskendezhetne mérget ellenfele bőre alá egy bajuszpödrőnek álcázott szerkezetből, és ez a szer egyben igazságszérum is lenne, de a 007-esnek könnyű, őt mindig ellátják futurisztikus kémfelszereléssel. Dr. Whonak sem okozna gondot, lévén tapasztalt időutazó, akár időben is elugorhatna a pisztolygolyó elől, míg én legfeljebb térben próbálkozhatnék ugyanezzel, meglehetősen pontosan előrejelezhető eredménnyel. Philip Marlowe ki sem venné szájából a füstölgő cigarettát, le sem tenné kezéből a tripla adag brandyt, míg – finnyásan bár, de könnyedén – pépesre verné a nagydarab alakot; csakhogy ő egyrészt férfi, másrészt erős, rólam pedig egyik sem mondható el. Perry Mason, az ügyvéd nem fáradna erőszakos megoldással, ellenben egészen biztosan – akár már itt, az Audi padlóján – találna egy megfelelő precedenst, ami alapján a gorillát és főnökeit a világ bármelyik bírósága elítélné; Miss Marple sem verekedős típus, ő inkább az emberi természet szakértője, aki egy pillantással fel tudná mérni, hogy a jobb napokat látott testőr – aki éppen olyan, mint a szomszédjának szegény unokaöccse, aki sosem heverte ki nagymamája halálát – egyszerűen néhány megértő szóra és kakaós-kalácsos reggelikre vágyik, Montalbano felügyelő pedig, nos... ő egyáltalán nem keveredne ilyen lehetetlen helyzetbe, különben is utálja a fegyvereket. Mintha én rajonganék értük!

A valódi hősökkel szemben én tehetetlenül tűröm, hogy a nagydarab beljebb taszigáljon az ülésen, és hogy – miközben mellém gyömöszöli magát – még erősebben az oldalamba dőlje a formátlan, brutális pisztolyt.

Nem így képzeltem a pisztolyokat, a filmekben valahogy sokkal elegánsabbak, és azt sem így képzeltem, milyen érzés az, amikor ráfognak az emberre közvetlen közletről.

Normális embert kiverne a hideg veríték, remegne a gyomra, rosszul lenne, talán be is pisilne – bár kérdés, hogy mi a normális. De nem, a normalitás fogalmát nem tudom olyan tágran értelmezni, hogy beleférjen az, amit érzek. Örülök. Izgatott vagyok. Alig várom, hogy odaérjünk, ahová a durván faragott arcélú férfi hurcol, mert végre végére járhatok ennek az ügynek, és szembenézhetek azokkal, akik olyan mélyre süllyedtek, hogy szemrebbenés nélkül elraboltnak egy lányt az utcáról, és kétségem sincs afelől, hogy ugyanilyen természetességgel le is lövetnének!

Azelőtt nem keveredtem ilyesmibe. Ha izgalomra vágytam, inkább búvárkodtam, vagy sziklát másztam, vagy ejtőernyőzttem. Judith, a barátnőm azt mondja, nem vagyok ugyanaz az ember, amióta a hat hónapon át tartó kómából felébredtem. Szerinte keresem a veszélyt, mintha vissza akarnék térni az öntudatlanságba. Nincs igaza, soha ennyire nem értékeltem az életet, nem csak a sajátomat, másokét is. És éppen itt a bökkenő! Éppen ezért kell mindenképpen legyőznöm erőszakos útitársam megbízóit, mert már tudom, hogy nem csak saját életemért tartozom felelősséggel, hogy másokat is meg kell védenem.

Persze ha egy szó is igaz lenne abból, amit a kómában töltött hónapok alatt álmodtam, akkor most nem egyedül kellene szembenéznem ezekkel a gazemberekkel, sőt, talán beléjük sem botlottam volna, mert a Társaság már rég gondoskodott volna róluk. De sajnos az álom csak álom, a Társaság helyett nekem magamnak kell „gondoskodnom” róluk. Azelőtt – és az azelőtt mindig a baleset előtti időt jelenti – inkább behúztam volna a nyakam, és szép csöndben elsomfordáltam volna, azzal nyugtatva meg a lelkiismeretemet, hogy mit tehetnék én, a gyenge nő, és különben is, mi közöm van az egészhez, óvja mindenki a saját egészségét, ahogy tudja, de Judith-nak igaza van, amikor azt mondja, hogy nem vagyok ugyanaz az ember, amióta visszatértem a halálból, és én még azt is hozzáteszem, hogy senkinek so-

ha nem lenne szabad visszatérnie a halálból, mert nem vagyunk ugyanazok az emberek többé. A halál meghatározza az életünket.

De nem a filozofálgatásnak van itt az ideje, hanem a gyakorlatias gondolkodásnak! Szemem sarkából az ablak felé sandítok, hogy megtudjam, hová visznek, elrablóm azonban durván leszorítja a fejem, kénytelen vagyok a cipőmet bámulni. Még a cipőm is rám ölti a nyelvét, „nézz csak meg, én vagyok az esztétikum diadala a praktikum fölött, ennyit a te gyakorlati érzékedről!”, vágja az arcomba, jogosan, mert az igaz ugyan, hogy a pántos topánka remekül megy mind a kabátom zöldjéhez, mind a hajam vöröséhez, de az időjárásra való tekintettel okosabb lett volna felvenni egy ... Na, ebből elég!

-Hagyja már abba! Elhiheti, hogy nem fogok eltűnni egy ekkora kocsi belsejében, fölösleges a vesémig nyomnia azt a fegyvert!

A helyzet csak rosszabbodik, a nagydarab férfira nem hatnak az érzérek. Csendben maradok, úgyis megvan a magam elképzelése arról, hová megyünk, és ha az helyes, akkor még jó ideig kell elviselnem a testőr és pisztolya társaságát. De miért ilyen hideg ez a fegyvercső? Mert fémből van, és a fémek jól vezetik a hőt, tanultam az egyetemen, amikor még elhittem, hogy olyan jó mérnök lehet belőlem, mint apámból, de talán soha nem is hittem el, egyszerűen csak így akartam neki emléket állítani. Az is lehet, hogy ő sem volt olyan rendkívül jó mérnök, de az a tény, hogy alig pár hónapot töltöttem vele, lehetővé teszi, hogy olyan apát képzeljek magamnak, amelyet csak akarok. Fantáziám van hozzá. Ha nem lenne, nem kísértene az a nyavalyás, kóma-szülte álom azóta, hogy felépültem a balesetből. És ha nem kísértene, nem lennék most itt. Nyugodtan dolgoznék az irodámban, és igyekeznék úgy tenni, mintha nem tudnék semmiről. Jó állásom van. Az ilyenekért foggal-körömmel szoktak harcolni a hozzám hasonló marketingesek, bár nekem valahogy meglepően könnyű volt megszerezni.

Egyik nap beadtam az önéletrajzomat egy fejtáncos céghez, másnap már csöngött a telefonom, harmadnap a Whitehall lelegegánsabb irodájában üldögéltem a felvételi elbeszélgetésen, mintha csak engem vártak volna, a következő hétfőn pedig már munkába is álltam.

Könnyű sikerrel indult az új életem, és én lelkesen vágtam bele, mert azt reméltem, hogy így elfelejthetem mindazt, ami a kómában történt velem. Kétségbeesetten igyekszem kiverni a fejből azóta is, és éppen ezért elképesztőek Judith megjegyzései arról, hogy úgy viselkedem, mintha visszavágnék oda. Judith ebben nagyon téved. Eszem ágában sincs visszatérni, már csak azért sem, mert nem éreztem ott jól magam! Elképesztő, tudom, adódott az életemben egy fél év, amit kényelmesen, öntudatlan állapotban, csupa fantáziálással tölthettem, és erre mit találtam ki? Egy világot, amiben annyi megaláztatás ért, mint korábban soha, ami anynyira nyomasztó volt, hogy szinte megfulladtam, ahol olyasmire kényszerítettek, ami idegen tőlem. Normális emberek mihamarabb felébredtek volna egy ilyen álomból! Persze már megint kérdés, hogy mi a normális, és azt is el kell ismernem, hogy én is fel akartam ébredni, egész végig ezt próbáltam, csakhogy nem tudtam! Így aztán végigálmodtam egy hat hónapos kiképzést, ahol amolyan szuperhős-félét csináltak belőlem. Ennek iszom azóta is a levét. Mintha ugyan valóban szuperhőssé változtam volna!

Valójában csak a józan ítélőképességemet vesztettem el az alatt a hat hónap alatt. Bátyám már akkor, amikor tizennégy évesen magánnyomozók, titkos ügynökök és detektívfelügyelők között töltöttem a napjaimat, figyelmeztetett, hogy nem lesz ennek jó vége, hogy valahol visszaütnek majd nekem az igazság bajnokai azért, hogy áthatolhatatlan könyv- és mozijegykupacokat képeztem belőlük a szobám padlóján, de én csak legyintettem: ugyan, mit árthatnak nekem a kitalált hősök?

Lebecsültem őket. Valószínűleg az irántuk való rajongás sodort bele abba a fantáziavilágba, ahonnan azután nem tudtam szabadulni; erre persze csak a felébredésem után jöttem rá, az álomban más magyarázata volt annak, hogy miért nem nyitom ki a szemem és semmisítem meg ezzel az egész kitalált világot. Ott egy titokzatos figura tartott sakkban, méghozzá az amerikai szuperhős-történetek ezerszer látott, egysíkú forgatókönyveit követve, amelyek szerint a CIA vagy az NSA vagy az éppen soron következő hárombetűs társaság felkeresi az egyetlen olyan embert, aki képes megmenteni a világot a földönkívüliektől, a gyilkos darazsaktól vagy a mutáns vírusoktól, ám hősünk kényesen húzza fel az orrát: ma semmi kedvem megmenteni az emberiséget, mert egyrészt nem érek rá, még le kell nyomnom ötezer fekvőtámaszt, másrészt magukkal akkor sem tárgyalnék, ha megzsarolnának. Erre persze megzsarolják, a felesége életével, a kislánya életével, a legjobb barátja életével, mikor mi a kézenfekvőbb. Az én álomban a saját életem lett a tét, és még csak nem is valami jóképű, jó kiállítású kormányhivatalnok zsarolt meg, hanem egy nevetséges, lebegő, csuklyás szerzetes, akinek még az arcát sem láthattam. Ez éppen a huszonnyolcadik születésnapomon történt. Akkor ért a halálos autóbaleset.

